

1.2. ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑ

Δρόμοι αυτογνωσίας και θεογνωσίας (π.χ. λογική, αισθήσεις, βιώματα).

Ποίημα: Ντήτριχ Μπονχέφερ, Ποιος είμ' εγώ;

Ο Ντήτριχ Μπονχέφερ (1906 - 1945) ήταν Γερμανός λουθηρανός θεολόγος που εκτελέστηκε από τους Ναζί για την αντίστασή του κατά του χιτλερισμού, έμεινε όμως γνωστός και ως "προφήτης ενός μη θρησκευτικού χριστιανισμού".

Ποιος είμ' εγώ; Συχνά μου λένε,
πως βγαίνω απ' το κελί μου
ήρεμος και πρόσχαρος και βέβαιος
σαν άρχοντα απ' το κάστρο του.

Ποιος είμ' εγώ; Συχνά μου λένε,
πως μιλώ στους δεσμοφύλακές μου
ελεύθερα και φιλικά και ξεκάθαρα,
σαν να 'μουν εγώ αυτός που διατάζει.

Ποιος είμ' εγώ; Μου λένε ακόμη,
πως αντέχω τις μέρες της δυστυχίας
άφοβος και χαμογελαστός και περήφανος
σαν κάποιος συνηθισμένος να νικά.

Εγώ, στ' αλήθεια, είμαι αυτό που οι άλλοι λένε για μένα;
Ή μήπως είμαι μόνον αυτό, που ξέρω εγώ για μένα;
Ανήσυχος, νοσταλγικός, ασθενικός σαν πουλί σε κλουβί,
ποθώντας μια ανάσα ζωής,
σαν να μ' έπνιγαν,
πεινασμένος για χρώματα,
για λουλούδια, για φωνές πουλιών,
διψασμένος για λόγια καλοσυνάτα, για παρουσία ανθρώπινη,
τρέμοντας από οργή μπροστά στην εξουσία
και στην ελάχιστη προσβολή,
βαλαντωμένος απ' την αναμονή μεγάλων γεγονότων,
αδύναμος και γεμάτος αγωνία για τους φίλους που βρίσκονται πολύ μακριά,
κουρασμένος και αδειανός για προσευχή, για στοχασμό, για δημιουργία,
εξαντλημένος κι έτοιμος ν' αποχαιρετήσω τα πάντα;
Ποιος είμ' εγώ; Αυτός ή εκείνος;
Δηλαδή, σήμερα είμαι αυτός και ένας άλλος αύριο;
Είμαι συνάμα και τα δυο;
Μπροστά στους ανθρώπους υποκριτής
και μπροστά στον ίδιο μου τον εαυτό
ένα ταπεινό, μεμψίμοιρο συντρίμμα;
Ή μήπως αυτό που μέσα μου υπάρχει ακόμη μοιάζει

με ηττημένο στρατό,
που υποχωρεί άτακτα
μπροστά σε μια νίκη ήδη κερδισμένη;

Ποιος είμ' εγώ; Μοναχική ερώτηση που χλευάζει την ερημιά μου,
Όποιος κι αν είμαι, εσύ με ξέρεις.
Θεέ, δικός σου είμαι!

Bonhoeffer, Dietrich (1999). *Ποιος είμαι εγώ*; Επιμ. ΑΙ. Melloni, Comunità di Bose: Qiqazon.
Περ. Σύναξη, τ. 106, (Απρ. – Ιούν. 2008). Απόδοση: Παναγιώτης Αρ. Υφαντής

Η συμβολή της θρησκείας στην αυτογνωσία και στη γνώση του κόσμου

1. Πραξ 9,1-19: Η μεταστροφή του Σαύλου

Στο μεταξύ ο Σαύλος συνέχιζε να έχει απειλητικές και φονικές διαθέσεις για τους μαθητές του Κυρίου· πήγε μάλιστα στον αρχιερέα και του ζήτησε συστατικές επιστολές για τις συναγωγές στη Δαμασκό. Ήθελε να φέρει δεμένους στην Ιερουσαλήμ όποιους θα 'βρισκε εκεί να ακολουθούν την οδό του Κυρίου, άντρες και γυναίκες. Καθώς πήγαινε και πλησίαζε στην Δαμασκό, ξαφνικά τον φώτισε μια αστραπή από τον ουρανό. Αυτός έπεσε στη γη κι άκουσε μια φωνή να του λέει: «Σαούλ, Σαούλ, γιατί με καταδιώκεις;». «Ποιος είσαι, Κύριε;» ρώτησε. Κι ο Κύριος του απάντησε: «Εγώ είμαι ο Ιησούς, που εσύ τον καταδιώκεις. Σήκω όμως και μπες στην πόλη· εκεί θα σου πούνε τι πρέπει να κάνεις». Οι άντρες που συνόδευαν το Σαύλο έμειναν μ' ανοιχτό το στόμα, γιατί άκουγαν τη φωνή, δεν έβλεπαν όμως κανένα. Αυτός σηκώθηκε πάνω κι ενώ τα μάτια του ήταν ανοιχτά, δεν έβλεπε τίποτε. Οι συνοδοί του τότε τον έπιασαν από το χέρι και τον οδήγησαν στη Δαμασκό. Τρεις μέρες ήταν τυφλός. Στο διάστημα αυτό ούτε έφαγε ούτε ήπιε.

Εκεί στη Δαμασκό ζούσε ένας μαθητής που τον έλεγαν Ανανία. Σ' αυτόν φανερώθηκε σε όραμα ο Κύριος και του είπε: «Ανανία!» Εκείνος απάντησε: «Ορίστε, Κύριε!». «Σήκω», του λέει ο Κύριος, «και πήγαινε στην οδό που λέγεται Ευθεία. Εκεί, στο σπίτι του Ιούδα, ζήτησε κάποιον από την Ταρσό που λέγεται Σαύλος. Αυτή τη στιγμή προσεύχεται, και είδε σε όραμα κάποιον που λέγεται Ανανίας να μπαίνει και ν' ακουμπάει πάνω του το χέρι του για να ξαναβρεί το φως του».

Ο Ανανίας απάντησε: «Κύριε, έχω ακούσει από πολλούς πόσα δεινά έχει προκαλέσει αυτός ο άνθρωπος στους πιστούς σου στην Ιερουσαλήμ. Κι εδώ που ήρθε, έχει εξουσιοδότηση από τους αρχιερείς να συλλάβει όλους όσους ομολογούν το όνομά σου». «Πήγαινε», του λέει ο Κύριος, «γιατί αυτόν εγώ τον διάλεξα για να τον χρησιμοποιήσω ως όργανο που θα με κάνει γνωστό στα έθνη και στους άρχοντές τους, και στον ισραηλιτικό λαό. Κι εγώ θα του δείξω πόσα θα πρέπει να πάθει για χάρη του ονόματός μου».

Τότε ο Ανανίας έφυγε και πήγε σ' εκείνο το σπίτι. Ακούμπησε τα χέρια του πάνω στο Σαούλ και του είπε: «Σαούλ, αδερφέ, ο Κύριος, ο Ιησούς, αυτός που σου φανερώθηκε στο δρόμο καθώς ερχόσουν, με έστειλε για να ξαναβρείς το φως σου και να γεμίσεις με Άγιο Πνεύμα». Αμέσως τότε έπεσαν από τα μάτια του κάτι σαν λέπια και ξαναβρήκε το φως του. Σηκώθηκε, βαφτίστηκε, και κατόπιν έφαγε και συνήλθε».

2. Απόστολος Παύλος: Ο άνθρωπος της Καινής Κτίσεως

«Εξαίφνης, μέσα στο φως του μεσημεριού, μια έκρηξη ουράνιας φωτοχυσίας τυφλώνει κοντά στη Δαμασκό τον διώκτη του Χριστού και τον μετατρέπει στον κορυφαίο απόστολο Παύλο...

Έτσι, ο «εμπνέων απειλής και φόνου εις τους μαθητάς του Κυρίου (Πραξ. 9,1) αναδεικνύεται ο ένθερμος «κήρυξ και απόστολος» (Β΄ Τιμ. 1,11) του Ευαγγελίου. Ασπάζεται με όλη του την ύπαρξη τη νέα αποστολή. Γι΄ αυτό, πιστεύει και ζη όστι εκ κοιλίας μητρός ήταν «αφωρισμένος» γι΄ αυτό το έργο «εις την υπακοήν του Χριστού» (Β΄ Κορ. 10,5).

Συνειδητοποιεί όστι ο Θεός «πρώτος ηγάπησεν ημάς» (Α΄ Ιω. 4,19). Και εμείς είμαστε όχι οι γνώντες τον Θεόν, αλλά οι γνωσθέντες υπ΄ Αυτού...(Και αλλάζει ριζικά). Γιατί ο Παύλος ως «αληθής εραστής και εξεστηκώς» (Δ. Αρεοπαγίτης, ΡG 3, 712Α), δεν ανήκει στον εαυτό του, αλλά στον Αγαπώμενο. Δεν ζει αυτός, αλλά εν αυτό ζη ο Χριστός. Ο ίδιος έχει πεθάνει. Βρίσκεται αλλού η αγάπη και η ύπαρξή του.

Όταν λοιπόν πάει να μιλήσει γι΄ αυτόν τον αληθινό εαυτό του, δεν μιλά ούτε για τον Σαύλο, που ήταν κάποτε, ούτε για τον Παύλο που ξέρει ο κόσμος. Αλλά μιλά, σε τρίτο πρόσωπο, για κάποιον άλλον, άγνωστο, που είναι ο κεκρυμμένος εαυτός του».

Γοντικάκης Β., αρχιμανδρίτης (2002). *Φως Χριστού φαίνει πάσι*.
Ιερά Μονή Ιβήρων, σ. 27-31.

Ζωγραφική: Caravaggio, Η μεταστροφή του Αγίου Παύλου – Σχολιασμός:

1. Caravaggio, *Η μεταστροφή του Αγίου Παύλου* (π. 1600-1601), Santa Maria del Popolo, Ρώμη.

α. Στο έργο «Η μεταστροφή του Αποστόλου Παύλου» ο Caravaggio επικεντρώνεται στην εσωτερική συμμετοχή του Αγίου Παύλου σε αυτή τη στιγμή της θρησκευτικής έκστασης, δημιουργώντας ένα σκοτεινό και μυστηριώδες φόντο. Παρόλο που ο θεατής δεν βλέπει κάποια ουράνια οπτασία, η σκηνή μπορεί να προσδιοριστεί εύκολα ως μεταστροφή του Αγίου Παύλου λόγω των συναισθημάτων, που εντείνονται από τον φωτισμό. Σε αυτό το συγκεκριμένο έργο, ο Caravaggio χρησιμοποιεί όστι μόνο δραματικό φωτισμό, αλλά τοποθετεί έτσι τους χαρακτήρες, ώστε να εντείνει τη στιγμή της μεταστροφής του Αγίου Παύλου, ο οποίος και είναι ο κύριος χαρακτήρας του πίνακα. Έπεσε μακριά από το άλογό του και κείται με την πλάτη του στο έδαφος. Ο Απ. Παύλος αντανακλά περισσότερο φως από όλους τους χαρακτήρες και η προσοχή δίνεται σε αυτόν κατά ένα

περίεργο τρόπο. Γιατί ο Παύλος είναι στο έδαφος, πολύ μικρότερος από το άλογο, που και αυτό βρίσκεται επίσης στο επίκεντρο του πίνακα. Το σώμα του Παύλου δεν είναι κατά πρόσωπο προς τον θεατή και η παρουσία του είναι ισχυρή.

Wikipedia, “Conversion on the Way to Damascus”

β. Στο έργο του «**Η Μεταστροφή του Αγίου Παύλου**» (1601), ο Άγιος Παύλος είναι ένας άξεστος νεαρός στρατιώτης, ενώ ένας ρυτιδωμένος και φαλακρός χωρικός βαστάει το άλογο του. Ο πίνακας, με τις ρεαλιστικές μορφές σε φυσικό μέγεθος, αποτελεί μια ανοιχτή πρόσκληση για συμμετοχή στο «μυστήριο της μεταστροφής». Είναι χαρακτηριστικό ότι το δραματικό στοιχείο γίνεται καλύτερα αντιληπτό, αν ο θεατής παρατηρήσει τον πίνακα γονατιστός από την είσοδο του παρεκκλησίου (στη Σάντα Μαρία ντελ Πόπολο της Ρώμης).

Καραβάτζιο: Απαστράπτων στο απόλυτο σκοτάδι (εικόνες)
Άρθρο στην ηλ/νική εφημερίδα tvxs (18.7.2016)(<http://tvxs.gr/>)

1. Φωτισμός της ψυχής

«Όπως ακριβώς, όταν κάποιος βρίσκεται προηγουμένως στο σκοτάδι, ξαφνικά, μόλις δει τον ήλιο, φωτίζονται τα σωματικά του μάτια και βλέπει εκείνα που πριν δεν τα έβλεπε καθαρά, έτσι και αυτός που αξιώνεται να λάβει το Άγιο Πνεύμα, φωτίζεται στην ψυχή και βλέπει πράγματα που ξεπερνούν τα ανθρώπινα μέτρα, τα οποία δεν τα είχε γνωρίσει πριν. Το σώμα του είναι στην γη και η ψυχή του σαν μέσα από κάποιο καθρέπτη βλέπει τους ουραμούς».

Μαυρομάτης, Γ. (1990). *Κατηχήσεις αγίου Κυρίλλου Ιεροσολύμων*, τ. Β΄. Κατερίνη: Επέκταση, σ. 432-433.

2. Η αληθινή γνώση του εαυτού μας

«Η αληθινή γνώση του εαυτού μας και η ειλικρίνεια έναντι του θα μας πείσει ότι βασικά έχουμε μια σχεδόν ακατανίκητη τάση να αναζητούμε φανερά ή όχι, συνειδητά ή όχι, τον ίδιο τον εαυτό μας διαμέσου της αγάπης προς τους άλλους. Μπορεί να αναζητούμε την δική μας συναισθηματική ευφορία και μια συγκινησιακή έκσταση, μια ευχαρίστηση προσωπική μόνο μέσω της αγάπης, πράγμα που άλλοι θα επεδίωκαν με άλλα μέσα. Και το ερώτημα είναι: κάνουμε τα έργα της αγάπης και γενικά αγαπούμε, για να ικανοποιούμε τον εαυτό μας με το ευάρεστο συναίσθημα, που αυτή δημιουργεί, και αυτό θέλουμε μόνο και όχι την χαρά και την ευτυχία του άλλου;

[...] Η αυτοεξέταση θα μας πληροφορήσει για την ύπαρξη των αρνητικών στοιχείων της παλαιότητάς μας, όπως είναι η εγωιστικότητα και η αυτοφιλία ή φιλαυτία. Και γι' αυτό έχουμε ανάγκη θείου φωτισμού, που μας αποκαλύπτει καθαρά το εσωτερικό μας».

Βίττης, Ευσ., αρχιμ. (2012). *Εμείς και η Αγάπη μας. Άγιον Όρος*: Ι. Μ. Οσίου Γρηγορίου.

3. Αυταπάτη

«Πολλοί πάρα πολλοί, είναι εκείνοι που δεν βρήκαν τον εαυτό τους αλλά τον αγάπησαν. Τη φανταστική εικόνα τους αγαπούν αυτοί και όχι τον εαυτό τους. Η αυταπάτη για αυτούς είναι γλυκιά, αυτήν αγαπούν και όχι τον εαυτό τους. Πολλοί είναι εκείνοι που φτιάχνουν πήλινες κατσαρόλες και νομίζουν για τον εαυτό τους ότι είναι γλύπτες. Πολλοί είναι εκείνοι που έγιναν πολιτικοί, ενώ θα έπρεπε να είναι έμποροι. Όλοι αυτοί μιλούν για αγάπη προς τους εχθρούς, αλλά εν τω μεταξύ

ακόμα ούτε τον εαυτό τους δεν αγαπούν, αφού δεν τον γνωρίζουν, ούτε καν ανακάλυψαν τον καλύτερο εαυτό τους. Η αγάπη τους είναι ψεύτικη, εφόσον είναι σχετική με την ψευδή εικόνα που έχουν για τον εαυτό τους και όχι με την αλήθεια. Όταν ο κεραμοποιός αγαπά τον γλύπτη μέσα του, η αγάπη του για τον εαυτό του είναι ψευδής. Και όποιος αγαπά ψευδώς τον εαυτό του αυτός αγαπά ψευδώς και τους φίλους του. Και όποιου η αγάπη είναι ψεύτικη προς τον εαυτό του και προς τους φίλους του, αυτού η αγάπη προς τους εχθρούς είναι δύο φορές μεγαλύτερο ψέμα».

Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς (2008). *Αργά βαδίζει ο Χριστός*. Αθήνα: Εν Πλω, σ. 83-84.

4. «Γνώθι σαυτόν»

«Πρώτα απ’ όλα χρειάζεται το «γνώθι σαυτόν». Δηλαδή να γνωρίσεις τον εαυτό σου, ποιος είσαι. Ποιος είσαι στ’ αλήθεια, όχι ποιος νομίζεις εσύ ότι είσαι! Με την γνώση αυτή γίνεσαι ο σοφότερος των ανθρώπων. Με τέτοια επίγνωση έρχεσαι σε ταπείνωση και παίρνεις χάρη από τον Κύριο. [...] Ο φοβούμενος να γνωρίσει τον εαυτό του, αυτός βρίσκεται μακριά από την γνώση. Άλλο τίποτε δεν αγαπά, παρά να βλέπει μόνο λάθη στους άλλους και να τους κρίνει. Αυτός δεν βλέπει στους άλλους χαρίσματα, αλλά μόνον ελαττώματα –δεν βλέπει στον εαυτό του ελαττώματα, παρά μόνο χαρίσματα. Και αυτό είναι το χαρακτηριστικό ελάττωμα των ανθρώπων του καιρού μας που δεν αναγνωρίζουμε ο ένας το χάρισμα του άλλου».

Γέροντας Ιωσήφ ο Ησυχαστής (2011). *Έκφρασις Μοναχικής εμπειρίας*.

Άγιο Όρος: Εκδόσεις Ι. Μ. Φιλοθέου.

5. Γνωρίζω τον εαυτό μου, γνωρίζω τον Θεό

«Γνώρισε τον εαυτό σου πριν από όλα, διότι τίποτα δεν είναι δυσκολότερο από αυτό, [...] τίποτα κοπιαστικότερο. Όταν όμως γνωρίσεις τον εαυτό σου, τότε θα μπορέσεις να γνωρίσεις και τον Θεό και να εξετάσεις με τον λογισμό τα κτίσματα, όπως ταιριάζει».

Όσιος Νείλος ο Ασκητής

6. Γνωρίζω τον εαυτό μου, γνωρίζω τα πάντα

«Αυτός που γνωρίζει τον εαυτό του, έλαβε τη γνώση των πάντων. Διότι το να γνωρίζει κανείς τον εαυτό του, είναι η ολοκλήρωση της γνώσης των πάντων».

Άγιος Ισαάκ ο Σύρος

7. Ο εαυτός μας

«Πρέπει να αποδεχόμαστε όχι μόνο τον πλησίον μας, αλλά και τον ίδιο τον εαυτό μας. Έχουμε την τάση, με πολλή ευκολία να θεωρούμε σαν αληθινό εαυτό μας όλα όσα μας αρέσουν σ’ αυτόν, ενώ όλα εκείνα που εμείς και οι άλλοι του βρίσκουμε άσχημα, τα θεωρούμε τυχαία. Εγώ είμαι ο αληθινός και ελκυστικός εαυτός μου, ενώ οι διάφορες καταστάσεις παραμορφώνουν τις καλύτερες διαθέσεις μου, αποσυντονίζουν τις ευγενικότερες παρορμήσεις μου. Εδώ ταιριάζει να θυμηθούμε μία σελίδα από την αλληλογραφία του Ρώσου στάρετς Μακαρίου της Ορτίνα. Είναι από τα γράμματα που αντάλλαξε με έναν έμπορο της Πετρούπολης. «Η οικονόμος μου έφυγε και οι φίλοι μου με συμβούλεψαν να πάρω στη θέση της ένα κορίτσι από το χωριό. Εσείς τι θα λέγατε να κάνω; Να την προσλάβω ή όχι;». «Ναι», ήταν η απάντηση του στάρετς. Ύστερα από λίγο καιρό ο έμπορος ξανάγραψε: «Πάτερ, δωσ’ μου την ευχή σου να τη διώξω. Είναι σωστός δαίμονας. Από τότε που ήρθε εδώ μέσα, τον περισσότερο καιρό είμαι έξω φρενών από θυμό και έχω χάσει εντελώς τον

έλεγχου του εαυτού μου!». Ο στάρτετς απάντησε: «Φρόντισε να μην τη διώξεις. Είναι άγγελος που ο Θεός σου έστειλε για να σε βοηθήσει να δεις πόσος θυμός ήταν κρυμμένος μέσα σου, πράγμα που η προηγούμενη οικονομός ποτέ δε μπόρεσε να σε κάνει να ανακαλύψεις».

Bloom, Anth. (1985). Πορεία και Συνάντηση. Αθήνα: Ακρίτας, σ. 20.

Σύνδεση της αυτογνωσίας με την κοινωνικότητα, την αγάπη και την πηγή της αγάπης (Θεός).

1. Αυτογνωσία, συγχώρεση και μετάνοια

α. Εκείνος που έχει επίγνωση των δικών του αμαρτιών, ευκολότερα συγχωρεί τον σύνδουλό του.

Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος, *Είς Ματθαϊον όμιλία ΞΑ΄*, 5, ΕΠΕ 11, 442, ΡG 58, 594.

β. Ας προσπαθήσουμε να γνωρίσουμε καλά τον εαυτό μας, να γνωρίσουμε καλά τα τραύματα της ψυχής μας· γιατί τότε μόνον θα μπορέσουμε να χρησιμοποιήσουμε και τα κατάλληλα για τη θεραπεία φάρμακα. Γιατί, εκείνος που αγνοεί την αρρώστια του, δε θα λάβει κανένα μέτρο για τη θεραπεία της. Έχουμε πολύ αμαρτήσσει· το γνωρίζω κι εγώ· [...] Αλλά δεν έχουμε αποκλεισθεί από τη συγχώρεση, ούτε στερηθήκαμε τη μετάνοια. Στεκόμαστε ακόμη όρθιοι στο πνευματικό σκάμμα και διεξάγουμε τους αγώνες της μετάνοιας.

Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος, *Πρός τούς έγκαλοϋντας... και περι μετανοίας*, 5, ΕΠΕ 31, 90, ΡG 49, 262.

γ. Οι Πατέρες και Ασκητές της Εκκλησίας υπογράμμισαν την ανάγκη αλλά και τη δύναμη του ανθρώπου να έρθει σε διάλογο με τον εσωτερικό του κόσμο, να συναισθανθεί τα αδιέξοδά του και να μετανοήσει, δηλαδή να μεταβάλει ριζικά τρόπο σκέψης και ζωής (μετα-νοώ = μεταβάλλω νουν). Αυτή την πορεία διακονεί το μυστήριο της Εξομολόγησης. Στην Εξομολόγηση ο ίδιος ο άνθρωπος "ψάχνεται" και "ανοίγεται" - δεν "ανακρίνεται".

Είναι χαρακτηριστικός ο όρος που χρησιμοποιεί η Εκκλησία για να καταγράψει το αποτέλεσμα μιας ειλικρινούς, αυτοκριτικής εξομολόγησης: *συγχώρηση*. Αν σκεφτούμε λίγο πάνω στην προέλευση αυτής της λέξης, θα δούμε ότι στην παράδοση της Ορθοδοξίας η Εξομολόγηση δεν είναι δίκη, γι' αυτό και η συγχώρηση δεν είναι δικαστική απόφαση (έστω και αθωωτική). *Συν-χωρούμαι* σημαίνει ότι κατορθώνω να παλέψω τον εγωισμό μου και να βρεθώ πάλι παρέα με όλους τους αδελφούς μου στον ίδιο χώρο, στην Εκκλησία, όπως τα μέλη βρίσκονται όλα στο σώμα.

Σχολικό βιβλίο Θρησκευτικών Γ΄ Λυκείου, ΔΕ 3, σ. 28.

2. Δεν θα βρεις τίποτε άλλο από την αγάπη

Έχει επίσης γραφή ότι «ό μένων έν τῆι αγάπη έν τῷ Θεῷ μένει και ό Θεός έν αύτῷ» [...] Δεν θα βρεις τίποτε άλλο από την αγάπη. Αυτή όχι μόνο κατευθύνει [τους ανθρώπους] και τους κινεί, αλλά και εύκολα τους βγάζει από τον εαυτό τους.

Άγιος Νικόλαος Καβάσιλας (1990). *Περί της εν Χριστώ Ζωής, Λόγοι Επτά*. Σουρωτή Θεσσαλονίκης: *Ι. Ησυχ. Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος*, σ. 256.

3. Η κυκλική κίνηση της αγάπης

Η χριστιανική αγάπη κινείται κυκλικά. Πρώτα έρχεται η αγάπη προς τον εαυτό μας, κατόπιν η αγάπη προς τους φίλους μας, μετά η αγάπη προς τους εχθρούς μας και, τέλος, η αγάπη προς τον Θεό. Ο Χριστός την αγάπη προς τον εαυτό μας την πήρε για μέτρο της αγάπης μας για τους ανθρώπους και για τον Θεό. «Όπως αγαπάς τον εαυτό σου», λέει ο Χριστός, «να αγαπάς και τον πλησίον σου». Αν οι άνθρωποι είχαν χριστιανική αγάπη προς τον εαυτό τους, γρήγορα θα είχαν και χριστιανική αγάπη προς τους φίλους τους και προς τους εχθρούς τους. Αλλά αυτή η βασική αγάπη των ανθρώπων – η αγάπη προς τον εαυτό μας – ακόμα πλειοψηφεί ως ζωώδης, εγωιστική, αδηφάγα, ακάθαρτη, οπότε και κάθε άλλη αγάπη, βασιζόμενη σε τέτοια αγάπη, είναι ομοίως τέτοια».

Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς, (2008). *Αργά βαδίζει ο Χριστός*. Αθήνα: Εν Πλω, σ. 94-95.

4. Υπάρχω σημαίνει υπάρχω για έναν άλλο

«Υπάρχω σημαίνει επικοινωνώ, σημαίνει υπάρχω για έναν άλλο. Δεν μπορώ να γίνω ο εαυτός μου χωρίς τον άλλο. Πρέπει να βρω τον εαυτό μου σε έναν άλλο, ανακαλύπτοντας τον άλλο στον εαυτό μου».

Bakhtin Mikhail (1984). *Problems of Dostoevsky's Poetics*. Μτφρ. Caryl Emerson. Minneapolis: University of Minnesota Press, σ. 287.

5. Γνώση αποχτούμε, όταν μας αγαπούν και αγαπάμε

«Ο μόνος τρόπος να γνωρίσουμε τον Θεό, ή μάλλον να μας γνωρίσει είναι να ενσωματωθούμε στο πρόσωπο του Χριστού [...]».

Γνώση αποχτούμε, όταν μας αγαπούν και αγαπάμε. Αυτό είναι και ένα στοιχείο που διαφοροποιεί την Εκκλησία από τη θρησκεία».

Κατσιάρας, Α. & Βαμβουνάκη, Μ. (2008). *Όταν ο Θεός πεθαίνει. Μία συζήτηση*. Αθήνα: Αρμός, σ. 150, 127.

6. Η καθαρή καρδιά

Μπορεί να βλέπουμε με τα μάτια της αγάπης, με καθαρή καρδιά ικανή να βλέπει το Θεό και την εικόνα Του στο πρόσωπο των ανθρώπων: ακόμα και εκείνων όπου η εικόνα Του, κάτω από στρώματα προσωπείων και παραποιήσεων, μόνο αμυδρά πια απεικονίζει την αληθινή και βαθιά μυστική ταυτότητα του ανθρώπου. Όπως λέει και η αλεπού στο Μικρό Πρίγκιπα: «μόνο με την καρδιά μπορούμε να δούμε αληθινά. Η ουσία ξεφεύγει σαν ψάχνεις με τα μάτια».

Bloom, Anth. (1985). *Πορεία και Συνάντηση*. Αθήνα: Ακρίτας, σ. 40.

7. Ο φόβος του Άλλου

Η ουσία της αμαρτίας είναι ο φόβος του Άλλου, πράγμα που αποτελεί μέρος της απόρριψης του Θεού. Εφόσον η επιβεβαίωση του «εαυτού» μας πραγματοποιείται μέσω της απόρριψης και όχι της αποδοχής του Άλλου - αυτό επέλεξε ελεύθερα να κάνει ο Αδάμ - δεν είναι παρά φυσιολογικό

